

2012. január 8. – Vízkereszt ünnepe

A király, mikor érezte, hogy napjai meg vannak számlálva, maga elé hívatta három fiát. Ezt mondta nekik. „Időm lassan lejár. Ki kell, hogy válasszam közületek leendő örökösömet. Én annak adom közületek a trónt, aki a palota egyik nagy, teljesen üres szobáját egyetlen nap alatt úgy meg tudja tölteni valamivel, hogy egy aprócska lyuk, egy picinyke rés sem marad üresen, kihasználatlanul.” A hercegek kisiettek a trónteremből, s készülődni kezdtek. Az első nap a legidősebb fiú próbálkozott. Béreseivel kora hajnaltól késő estig szénát hordatott az üres szobába. Taposták, gyúrták, gyömöszölték a szénát, s újabb és újabb bálákat hordtak be. Mire elmúlt a nap, a széna közé még egy rudat sem lehetett betolni, olyan sűrűn megtöltötték vele a termet. A király elégedetten nyugtázta a fia próbálkozását. A következő héten a középső hercegre került a sor. Ő a szolgálival hamut hordatott az üres szobába. Egyik zsákkal a másik után öntötték, lapátolták be a hamut, míg a terem lassan színültig megtelt. Egy tűt sem lehetett volna beszúrni a keményre döngölt hamurétegek közé. „Te még ügyesebb voltál, mint a bátyád!” – mondta a király az önelégülten mosolygó középső királyfinak. Végül pár nap múltán a legkisebb királyfira került a sor. Ő azonban egész nap semmit sem csinált. A két bátyja csodálkozva, de ugyanakkor nem titkolt örömmel sugdosott össze: hát örült ez a fiú! Teljesen feladta, nem is próbálkozik! Azonban amikor a nap alászállt és sötétség borult a palotára, a legkisebb fiú egyetlen gyertyaszállal belépett az üres terembe, s egy hanyag mozdulattal meggyújtotta azt. A gyertya fénye egyetlen pillanat alatt szétterjedt a szobában, még a legsötétebb sarokba is jutott belőle. „Igen, fiam! Te vagy a legokosabb!” – mosolyodott el az öreg király. „Valóban a világosság az, ami a legteljesebben betölt mindent.”

„Még sötétség borítja a földet és homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr! ... Népek jönnek világosságodhoz és királyok a benned támadt fényességhez.” Micsoda öröm egy felvillanó fénypont a mélységes sötétségben, amely elnyeléssel fenyegeti az embert! Egy aprócska reménysugár is erőt adhat a további küzdelemre annak, aki már szinte feladni készül. Az idegen elnyomással, a kiszolgáltatottsággal, a szünni nem akaró háborúktól, erőszaktól való félelemmel, egyáltalán az emberi gonoszság ezer és ezer megnyilvánulásával nem csak Izrael népe találkozott. A szabadulást ezektől a szörnyűségektől nem csak a zsidók áhítozták teljes szívükből. Még ha a legtöbb nép nem is tudott a megígért Messiásról, mindarra, amit Isten Általa akart végbevinni a Földön, minden népnek, minden embernek szüksége volt, és szüksége van ma is. Vízkeresztkor, Urunk megjelenésének, a pogány nemzetek előtti kinyilvánulásának ünnepén azért adunk hálát, hogy Jézus életműve valóban egyetemes, a szabadulás, a megváltás örömhíre minden népnek szól. A napkeleti bölcsek olyan emberek, akik felismerték a körülöttük eluralkodó sötétséget, és nem alkudtak meg azzal, hogy elveszenek benne. Keresték a kiutat, tudták, hogy a szabadulás csak emberfölötti, isteni erőtől származhat. Kutatták, várták ennek az isteni szabadításnak a jeleit, s amikor fölfedezték, akkor elindultak felkutatni, még jobban megismerni. Végigjárták a reménysugár mutatta utat, s így a reményük be is teljesült. Sokat kellett küszködniük a csillag fényének észlelése és a Gyermek megtalálása között, de felvállalták az út minden nehézségét, tudva azt, hogy végre célra tartanak, biztos az irány, amit követnek, s tudva azt, hogy a megállás vagy az el nem indulás egyenlő lenne a sötétség eluralkodásával az életükben.

Milyen sokan indultak, indulnak neki úgy ennek az új esztendőnek, hogy szinte fojtogatja őket a kilátástalanság sötétsége. Napról-napra áradnak felénk a médiából a riasztóbbnál riasztóbb hírek, növekszik a bizonytalanság, a jövőtől való félelem. Egyéni életükben sokan tapasztalják, hogy a riogatás nem teljesen alaptalan, még ha nem is jó stratégia és nem is mindenben igaz. Bizony, nem kevesen élnek hónapról hónapra egyre kevesebb pénzből, adósságoktól szorongatva. Nem kevesen veszítették el munkahelyüket, s nem látnak reményt arra, hogy gyorsan új munkát találjanak. Másokat a családi problémák, feszültségek megnövekedése nyomaszt, vagy a gyerekeik felelőtlensége, lustasága. Ismét mások a

bűneikben való megrögzöttségtől szenvednek, valamilyen káros szenvedély eluralkodásától. Vagy éppen a munka, a tanulás fárasztó terhét érzik már elviselhetetlennek, vagy a körülöttük lévő emberek önzését, figyelmetlenségét, szeretetlenségét nem tudják már türelemmel hordozni. A kilátástalanság, a lassan eluralkodó kétségbeesés sötétje bizony körülveszi a mai embert is.

Pedig az a csillag ma sem hunyt ki! Az a fény ma is ragyog fölöttünk, csak fel kellene emelni a fejünket és észrevenni! És ha észrevettük, akkor elindulni a nyomában, követni a Krisztust, aki nekünk is szabadulást, örök boldogságot ígér. Igaz, hogy körülöttünk nagy a sötétség, fojtogató a reménytelenség, de mi ne maradjunk meg benne, kövessük a Jézus által mutatott kiutat! Ő Isten létére kiüresítette önmagát, a legkisebbekhez lett hasonló, szegénnyé lett értünk, s mindig, minden helyzetben tudott szeretni. Nem tudsz annyit költeni mint korábban? Nem tudod megadni gyermekeidnek azt, amit mások meg tudnak adni? Ne keseredj bele! Próbálj megalkudni derűsen a kevesebbrel, örülve annak, hogy amire igazán szükség van, abból még mindig nem szenvedtek hiányt! Vállald el azt a munkát is, ami talán nem a végzettségednek megfelelő, amivel kevesebbet keresel annál, amit érdemelnél, de legalább dolgozhatsz és van reményed a kitörésre! Ha belefáradtál a munkába vagy a tanulásba, teremts csöndet magad körül, merülj bele az imában Jézus jelenlétének örömébe, kérd az Ő segítségét, és új erővel tudsz majd továbbhaladni! Keress felüdülést valami olyan tevékenységben, ami lelkesít, felszabadít, például a karitatív szolgálatban vagy egy-egy keresztény közösség közös feladataiban! Ha feszültségek vannak a házasságodban vagy a tágabb családotban, légy te az, aki megbocsát, aki segít akkor is, ha a másik nem érdemli meg! Ne engedj a sötétségnek, amely arra biztatna, hogy lépj ki ebből a kapcsolatból, dobd le a válladról a család terheit, keresd csak a saját érzelmi kielégüléset! Ha nyomaszt a körülötted élő emberek önző figyelmetlensége, szeretetlensége, keress olyan közösséget, ahol személyesen figyelnek rád, szeretettel vesznek körül! Különösen azok között találsz ilyeneket, akik Jézusban hisznek és Hozzá akarnak tartozni! Ha megtapasztalod, hogy nemcsak önző és szeretetlen emberek léteznek, s erőt merítesz belőlük, akkor könnyebben fogod elviselni magad körül azokat, akiknek inkább a te erődre, odafigyelésedre van szükségük.

Igen, a betlehemi csillag fényét te is tovább sugározhatod! A bölcsék, akik hazatértek, miután imádták a Kisdedet, minden bizonnyal megosztották a rátalálás örömét másokkal is. Általuk többen eljuthattak a Messiás megismerésére és elfogadására. Ma a reménytelenség hálójában vergődő embereknek óriási szükségük van a Krisztusból erőt, derűt és biztatást merítő emberek világosságára! Nem szabad megijednünk attól, hogy kevesen vagyunk, vagy hogy a mi fényünk se valami hatalmas: merjünk hinni abban, hogy egyetlen kicsi gyertya világossága is elég ahhoz, hogy a legsötétebb sarokba is jusson valami belőle!